

inspektøren ikke har kunnet tiltræde Vægeraadets Beslutning om Barnets Fjernelse fra Opdragelseshjemmet, da Sagen var forelagt ham i Henhold til Stk. 3. Man mener derfor, at disse Afgørelser straks og alene bør forelægges Landsnævnet.

Til § 4.

Bestemmelsen svarer til Vægeraadslovens § 65.

Til § 5.

Bestemmelsen svarer til Vægeraadslovens § 66.

Kapitel VIII.

Til § 1.

Bestemmelsen svarer til Vægeraadslovens § 75.

Til § 2.

Bestemmelsen svarer til Vægeraadslovens § 76.

Udvalget foreslaar dog, at der i Overensstemmelse med det Rigsdagen i Rigsdagssamlingen 1928—29 forelagte Forslag til Lov om Ændringer i og Tilføjelser til Lov om Rettens Pleje indeholdte Forslag til Ændring af Retsplejelovens § 172 optages Bestemmelse om, at Dommeren kan overlade det sociale Udvalgs Repræsentant at foretage Undersøgelse af Barnets personlige og hjemlige Forhold til Brug for en verserende Sag.

Udvalget har megen Sympati for den Tanke, at det i Loven nærmere fastslaaes, hvilken Kompetence der tilkommer det sociale Udvalgs Repræsentant under Afhøringen af Børn for Politi og Domstole, men man anser sig ikke for kompetent til at fremsætte et nærmere udformet Forslag paa dette Punkt. Udvalget anser det iøvrigt for meget ønskeligt, at hele Spørgsmaalet om Efterforskning og Forundersøgelse i kriminelle Sager angaaende Børn under 18 Aar tages op til nærmere Overvejelse, derunder Spørgsmaalet om, hvorvidt saadanne Sager i større Byer kunde samles hos en enkelt Dommer i det snævrere mulige Samarbejde med det sociale Udvalg for derved at skabe Mulighed for at faa Sagerne Afgørelse fremmet og de nødvendige Forsorgsforanstaltninger iværksat snarest muligt.

Til §§ 3 og 4.

Bestemmelserne svarer til henholdsvis § 77 og § 80 i Vægeraadsloven.

Til § 5.

Bestemmelsen svarer til Vægeraadslovens § 107. I Henhold til Lov Nr. 92 af

11. April 1916, § 28, har Stævningsmænd Krav paa Gebyr for Forkyndelse i Vægeraadssager, og Udvalget mener ikke at burde stille Forslag om, at denne Bestemmelse ophæves.

Kapitel IX.

Til § 1.

Bestemmelsen svarer til Vægeraadslovens § 81, dog har man anset det for rettest, at Landsnævnet for Børneforsorg har en selvstændig Ret til at begære Paatale i disse Tilfælde, idet der kan tænkes at forekomme Tilfælde, hvor et socialt Udvalg af uvedkommende Grunde ikke ønsker at begære Tiltale rejst.

Til § 2.

Bestemmelsen svarer til Vægeraadslovens § 82.

Til § 3.

Bestemmelsen svarer til Vægeraadslovens § 83, men man har ligesom i § 1 ment, at Landsnævnet bør have en selvstændig Ret til at begære Paatale. Strafferammen mener man, bør være i Overensstemmelse med Strafferammen i §§ 4 og 5.

Til §§ 4 og 5.

Ved Lov af 15. April 1930 om Ikrafttræden af borgerlig Straffelov af samme Dato er Bestemmelserne i Vægeraadslovens § 84, 2. Stk., for saa vidt angaar Straf, og § 85 der svarer til henholdsvis § 4, 2. Stk., og § 5 i dette Forslag, ophævet, idet det er antaget, at de paagældende Forhold omfattes direkte af Straffelovens § 124, henholdsvis dennes 2. og 1. Stk., jfr. Udtrykket «en tvungsanbragt Person» i sidstnævnte Lovbestemmelse.

Udvalget anser det ikke for sikkert, at det nævnte Udtryk i Straffeloven vil omfatte alle Børn under Forsorg af de sociale Udvalg, navnlig under Hensyn til, at den hidtidige Fattigforsorg indgaar under Børneværnsforanstaltningerne efter dette Af-snit, og man foreslaar derfor de til Vægeraadslovens § 84 og § 85 svarende Straffebestemmelser opretholdt, men man har bragt Strafferammen saavel i § 4 som i § 5 i Overensstemmelse med de tilsvarende Bestemmelser i Straffeloven.

Vægeraadslovens § 86 afløses af § 119 i Straffeloven af 15. April 1930.

Til § 6.

Bestemmelsen svarer til § 22 i Loven om Tilsyn med Børn af 28. Marts 1923 og Vægeraadslovens § 87.